

Nagu toona sügisel Leningradis, nii püüdis Kostja ka nüüd, kui oli jõudnud poolpimedale, ujuvrestoranide ja pargaste tuledes sirava Seine'i kaldapealsele, järgneda tuulele, mis, olgu mainitud, polnud seekord sugugi kerge, vaid üsna läbilõikav ja jäine: iga tuulepuhang sundis Kostjat külmakartlikult kõssi tõmbuma, kuna ta oli juba mitu tundi väljas olnud. Cité saarel keset Seine'i joonistus tumesinise taeva taustal kurjakuulutavalt välja Jumalaema kiriku must hiidrahn.

Kostja pööras kaldapealselt kõrvale ja asus ekslema mööda Ladina kvartali kitsaid tänavaid, kus tuulepuhanguid oli märksa vähem tunda. Seejärel sattus ta taas kaldapealsele, läks üle silla ja jätkas teed juba Seine'i paremal kaldal. Lõpuks silmas ta kivisillutisega väljakut ja Pompidou' keskuse hiiglaslikku klaastahukat. See kentsakas, üleni metalltorudega läbi põimitud ehitis meenutas Kostjale äkki hiigellaeva. Kostja tundis kohe, et tema koht on seal – ta on ju meremees, kapten, ja peab roolis seisma.

Pealegi ootavad selle laeva raamatukogus teda kaks daami, Katja ja Agaša, kes peavad talle üle andma Marusjale mõeldud teemantripatsid – Pariisis viibimine oli Kostja mõttevoolule jätnud teatud jälje. Muidugi, kui prantslased pole lõplikult minetanud oma Gallia vaimu, toetavad nad teda tema võitluses maailma päästmise eest.

Pompidou' keskus oli juba mitu tundi suletud. Alumisel korrusel põles veel tuli, ja läbi seina aset täitva tohutu klaaspaneeli nägi Kostja, kuidas mitu *vigile*'i – turvameest – seisid troppis eskalaatori juures ja vestlesid millestki elavalt. „Nüüd või ei kunagi!” tuhises läbi Kostja pea. Ja nagu tookord, kui ta koos Svetaga juveelipoe vitriini ees oli seisnud, tegi ta äkki hüppe ja virutas jõuliselt jalaga vastu klaasi. Kuid seekord purunes klaas jalamaid paljudeks väikesteks kildudeks, mis pudenesid sädeleva kristallvihmana talle peale. Korraaks Kostja jahmus, hingepõhjas polnud ta seda oodanud, kuid ilmselt oli ta tabanud vajalikku punkti, massiivse purunemiskindla klaasi ainukest hella kohta, muidu ei oleks neid klaase mingi hinna eest saanud katki lüüa. Kostja teadis, et sellised punktid on olemas, ja see, et ta esimese korraga sellele pihta sai, kinnitas veelgi tema usku oma ettemääratud missiooni. Ta on mees, kes tabab alati keskpaika, kes tabab alati märki.

Juba kõlas politseiauto ulg. Kostja rapsis endalt klaasikillud maha ja astus uhkelt sisse. Talle jooksid igalt poolt vastu turvamehed.

Kostja peatas kuningliku viiepega mitu valvurit, kes olid käed tema järele välja sirutanud, ja lausus nii tähendusrikkalt kui võimalik:

„*Deux dames, deux dames...*”

Ta ei näinud enese ees mitte turvamehi, vaid mehiseid musketäre, kuninga ihukaitse kaardiväelasi, kes, kuuldes seda maagilist väljendit, mis vihjas, et neid jälgib kaks naissoost kõrgeltsündinud olevust, sooritavad siinsamas kollektiivse *satori* ja laskuvad Kostja ette põlvili nagu üks mees, ainult prantslastele omase õukondliku nõtkusega. Ja selle väikese õilsate rüütlite salga etteotsa tõusnud Kostja alustab sedasi kõigepealt Prantsusmaa, seejärel Venemaa ja lõpuks kogu maailma vabastamist.

Ent selle asemel tundis Kostja, kuidas mitu kätt korraga jõhkralt tema vihmamantlist kinni haaras. Aga võta näpust! Tõelise kassiosavusega libises Kostja vihmamantlist välja ja, jäänud vaid särgiväele, lipsas turvameeste vahelt läbi, heitis ootamatult põrandale, tegi mitu kukerpalli, seejärel tõusis taas, võttis hoogu, lükkas end maast lahti ja sooritas salto, hüpatas üle saali keskel seisnud tooli ja maandudes põrandale, libises veel pooleteist meetri jagu mööda põrandat edasi, oleks äärepealt kukkunud, kuid jäi püsti, seisatas, ajas end sirgu ja pöördus uhkelt näoga jahmunud turvameeste poole, kes kindlasti polnud temalt niisugust nobedust oodanud. Muidugi, kunagi lapsena oli Kostja teinud sportvõimlemist, kuid see oli olnud väga ammu, ja kui poleks temale usaldatud missiooni, ei oleks ta sõندانud säärast saltot sooritada, kuid nüüd ta tundis, et keha on erakordselt kerge, keha allub talle paremini kui eales varem. „Nii, saite nüüd!” vilksas tema peas mõte. „Siin on mees, kes tabab alati märki, otse õuna südamesse!”